

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **D. T. T.**, st. příslušnost Vietnam
místem pobytu Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2016, č. j.: MV-40695-5/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 5. 2016, č. j. MV-40695-5/SO-2016, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, který bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo vnitra“ či „OAM“) ze dne 1. 12. 2015, č. j. OAM-2090-14/TP-2015, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu, podaná dne 29. 1. 2015 podle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Správní orgány k tomu uvedly, že otec žalobkyně pan D. X. T., nar. [datum] st. občan Vietnamské socialistické republiky, má na území ČR povolen trvalý pobyt od 26. 7. 2006. Žalobkyně svou nezaopatřenost doložila potvrzením

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Vietnamsko-anglické střední odborné školy ve Vietnamu ze dne 14. 10. 2014, z něhož vyplynulo, že je studentkou oboru 08 farmacie, přičemž doba studia je stanovena na rok 2014 – 2016. Tím nesplnila podmínku výše uvedeného ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. trvalé soužití cizinců na území. Ministerstvo vnitra a žalovaná při posouzení vyšli ze své rozhodovací praxe, podle které je třeba realizovat společné soužití na území dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „bezprostředně“ po vydání povolení k trvalému pobytu na území, což je u žalobkyně vyloučeno, neboť její studium stále probíhá, proto bylo od dalšího dokazování upuštěno a žádost žalobkyně zamítnuta. V podaném odvolání žalobkyně uváděla obdobně jako v podané žalobě. Žalovaná její odvolání zamítla, kdy plně přisvědčila právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu Ministerstvem vnitra a vypořádala rovněž se všemi odvolacími námitkami. Soud na tomto místě pro stručnost na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkazuje.

2. Žalobkyně v podané žalobě *v prvním žalobním bodu* namítala, že Ministerstvo vnitra výrokem svého rozhodnutí překročilo své pravomoci dané čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základní práv a svobod (dále jen „Listina“). Meze a způsob, kdy lze zamítnout žádost o trvalý pobyt, jsou v § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců vymezeny jednoznačně a srozumitelně tak, že lze žádost zamítnout pouze, pokud nejsou splněny podmínky § 67 nebo 68 citovaného zákona, rozšiřující výklad formulace zákona nepřipouští. Pochybení Ministerstva vnitra žalovaná přitom nenapravila. Nezákonnost svého postupu si navíc úřední osoba zodpovědná za rozhodnutí Ministerstva vnitra uvědomuje, jak vyplývá z příslušné pasáže prvostupňového rozhodnutí, kterou žalobkyně v podané žalobě citovala. Žalobkyně měla dále za to, že se stejnou argumentací uplatněnou v odvolání žalovaná nějak nevypořádala a nereagovala na něj. Její rozhodnutí je proto v tomto směru nepřezkoumatelné, je pouze všeobecné a bez bližšího vysvětlení.
3. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti celého rozhodnutí žalované, kdy polemizovala s jejími důvody a tvrdila, že pokud studuje ve Vietnamu, je zcela na ní, jak v případě povolení pobytu se svým studiem naloží, jestli jej ukončí, přeruší, popř. dostuduje dálkově, neboť docházka na střední školu ve Vietnamu není povinná. Žalobkyně má v úmyslu studovat i v ČR, ale jedná se o její budoucí plány a správní orgán má rozhodovat podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí. Podstatný je současný stav. Pokud jí žalovaná zamítá sloučení rodiny pouze z toho absurdního důvodu, že splňuje jednu z podmínek vyžadovaných zákonem pro povolení pobytu, jedná se o odpírání práva. Pokud by byla správná úvaha žalované, nemohl by být trvalý pobyt povolován ani malým dětem, které ve Vietnamu chodí na základní školu. Upozornila, že žádost o společné soužití rodiny jsou pod ochranou Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/86/ES (dále jen „Směrnice“), která neobsahuje ustanovení, jež by umožňovalo smluvním státům bránit cizincům ve sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy nebo do zaměstnání. Stejnou argumentaci uplatnila žalobkyně v odvolání, žalovaná však setrvala na názoru správního orgánu I. stupně. K tomu žalobkyně znovu zdůraznila, že kde dni rozhodnutí je významná nezaopatřenost žalobkyně v důsledku jejího aktuálního studia ve Vietnamu. Z žádného ustanovení zákona nevyplývá povinnost prokazovat svoje budoucí studijní plány, tedy že po povolení trvalého pobytu na území ČR ukončí studium ve Vietnamu a naváže na něj studiem v ČR, čímž si nezaopatřenost bude uchovávat i v budoucnu.

4. Jako *třetí žalobní bod* tvrdila žalobkyně nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí proto, že se v nich neuvádí, jakou konkrétní podmínku ustanovení § 66 zákona o pobytu cizinců nesplnila, popř. neprokázala. Měla za to, že odůvodnění žalovaného, ze kterého citovala, je nepřezkoumatelné, neboť nenabízí žádný myšlenkový postup pro úvahu, kdy je soužití ještě „bezprostřední“, a kdy nikoli. K tomu upozornila na § 30 odst. 3, 4 zákona o pobytu cizinců a § 169 odst. 8 písm. h) a i) téhož zákona ve znění účinném od 18. 12. 2015, ze kterých vyplývá, že mezi vydáním rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu a udělením 6 měsíčního vstupního víza existuje ještě období, během kterého Ministerstvo vnitra dává pokyn k udělení vstupního víza, zastupitelský úřad cizinci poskytne lhůtu k jeho převzetí, a kdy je cizinec oprávněn přicestovat dokonce až v poslední den platnosti 6 měsíčního vstupního víza. Tedy lze dovodit, že „bezprostřednost“ realizace společného soužití znamená období několika měsíců od vydání rozhodnutí, minimálně 4 – 6 měsíců. K tomu poukázala na § 77 odst. 1 písm. c) téhož zákona a náležitosti žádosti o trvalý pobyt. Za podstatné považovala ustanovení § 70 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ze kterého nelze dovodit, že by zákon po cizinci požadoval, aby bylo prokazováno společné soužití s rodičem na území do budoucna. Žalovaná tak požaduje prokázání něčeho, co prokázat nelze, totiž prokázání chování žalobkyně v budoucnosti. Přitom žalovaná ani neuvádí, jak si představuje, že by měly děti prokazovat správnímu orgánu svoje společné soužití s rodiči v ČR, a jak by měly prokazovat, že neprodleně po povolení k pobytu odcestují do ČR. Pokud by žalobkyně přistoupila na absurdní výklad správních orgánů, musela by ještě v průběhu řízení odejít ze školy ve Vietnamu a přihlásit se na školu v ČR, aniž by tam však mohla nastoupit k faktickému studiu, když nemá povolený pobyt.
5. Ve *čtvrtém žalobním bodu* tvrdila, že je na žadatele kladen neřešitelný problém načasování podání žádosti k tomu, aby vyhověl podmínce bezprostřednosti soužití pro vydání povolení k pobytu s rizikem, že pokud žádost podá krátce před ukončením studia ve Vietnamu, riskuje, že řízení pak trvat 180 dnů, a protože bez povolení k pobytu nemá možnost nastoupit k dalšímu studiu v ČR, bude jeho žádost na konci zákonné lhůty zamítnuta pro nesplnění podmínky nezaopatřenosti. K tomu upozornila na § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že zákon výslovně předpokládá, že žadatelé o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. d) citovaného zákona v době podání žádosti a v době rozhodnutí stále studují v cizině. U žalobkyně však došlo k zamítnutí žádosti paradoxně z důvodu, že splňuje zákonem požadovanou podmínku nezaopatřenosti. Pokud by v cizině nestudovala, nebyla by nezaopatřenou osobou a podmínky pro volení k trvalému pobytu by nesplnila. Znovu poukázala na Směrnici, ale i na zprávu Komise Radě a Evropskému parlamentu o používání Směrnice, zejména její článek 3.1 s tím, že Směrnice nenechává rozhodujícím orgánům žádnou volnost při jednání, jako např. zamítnout žádost zletilé dcery, protože studuje ve Vietnamu.
6. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uváděla obdobně jako odůvodnění svého rozhodnutí, neboť žalobkyně argumentuje obdobně jako v podaném odvolání. Zdůraznila, že přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně v odvolání a z jakých důvodů je považovala za nerozhodné, jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladů právních předpisů. Vyjádřila přesvědčení, že žádost žalobkyně byla posouzena v souladu se zákonem, kdy v řízení bylo prokázáno, že

z důvodu studia žalobkyně ve Vietnamu nemohl být naplněn důvod podané žádosti, tj. společné soužití s rodiči na území dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

8. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Soud ve věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 s. ř. s., neboť účastníci takový postup akceptovali. Žalobkyně důkazy nenavrhovala, soud o nich proto nerozhodoval.
10. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
12. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
13. Podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) téhož zákona ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
14. Mezi účastníky řízení není sporný skutkový stav. Soud proto z obsahu spisového materiálu, který si k posouzení důvodnosti žaloby od žalovaného vyžádal, pouze ověřil, že žalobkyně podala dne 29. 1. 2015 na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 66 odst. 1 písm. d) jako zletilé nezaopatřené dítě za účelem společného soužití na území České republiky s otcem panem D. X. T., nar. ..., který má území ČR povolen trvalý pobyt od 26. 7. 2006. Jako doklad, prokazující její nezaopatřenost, žalobkyně doložila potvrzení vietnamsko-střední odborné školy ve Vietnamu ze dne 14. 10. 2014 o tom, že je studentkou oboru 08 farmacie, přičemž doba studia je stanovena na rok 2014 – 2016.
15. Soud předně uvádí, že neshledal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, na něž je třeba podle ustálené judikatury správních soudů hledět jako na jeden celek, nepřezkoumatelnými z žádných důvodů, jež žalobkyně tvrdí. Z obou rozhodnutí je zřejmý skutkový stav, který byl posouzen na podkladech spisového materiálu, z něhož vyplynul, za použití právních předpisů, které přílehavě dopadají na posuzovanou věc, je v nich dostatečně konkrétně, určité a srozumitelně reagováno na stanoviska žalobkyně, a samotná skutečnost, že se právní posouzení stavu věci správními orgány neshoduje s náhledem žadatelky, nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí nemůže přivodit.
16. Soud proto přistoupil k posouzení věcných žalobních bodů. Vyšel přitom ze shora citovaných zákonných ustanovení zákona o pobytu cizinců a judikatury správních soudů, konkrétně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24, který ve skutkově obdobné a právně shodné věci cizince, zastoupeného týměž právním zástupcem, konstatoval, že *„žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodičů v době rozhodování správního orgánu*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dosud neprobíhá. Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval ve Vietnamu, tedy mimo území České republiky, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou v České republice.“

17. Soud v nyní projednávané věci pro velmi blízkou podobnost skutkových okolností dospěl k závěru, že uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu přiléhavě dopadá i na věc žalobkyně. I v případě žalobkyně totiž správní orgán I. stupně a žalovaná, při posouzení její žádosti dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, vyšli ze zjištění, že žalobkyně v době podání předmětné žádosti, jakož i v době vydání obou správních rozhodnutí, byla studentkou vietnamsko-anglické střední odborné školy v prezenční formě ve Vietnamu s předpokládaným studiem v letech 2014 – 2016 a tedy shledali důvody pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) téhož zákona s tím, že v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d), neboť v případě žalobkyně bylo zjištěno, že i v roce 2016 bude nadále pokračovat její studium ve Vietnamu, proto je vyloučeno, aby společné soužití se svým otcem realizovala „bezprostředně“ po vydání povolení k trvalému pobytu. Podle názoru žalované není podstatné, zda nezletilý či zletilý nezaopatřený cizinec v době podání žádosti pobývá s rodiči na území, ale zda bude jejich společné soužití, a to za splnění stanovených podmínek, realizovatelné v době vydání povolení k trvalému pobytu. K tomu žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, a uzavřela, že žalobkyně v průběhu řízení neprokázala, že by po vydání rozhodnutí splňovala podmínky pro povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy jejímu společnému soužití s otcem na území v současné době brání její pokračující studium ve Vietnamu a současně nebylo doloženo, že žalobkyně hodlá toto studium ve Vietnamu ukončit a pokračovat v něm na území, neboť pouze v takovém případě, když dosáhla věku 18 let, by splnila podmínku nezaopatřenosti.
18. Soud k tomu poukazuje na znění ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které nestanoví, jako podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu společné soužití žadatele probíhalo na území České republiky již v době rozhodování Ministerstva vnitra o žádosti, ale předpokládá kumulativní splnění třech podmínek, a sice že (1) žadatel je zletilým nebo nezletilým nezaopatřeným dítětem (2) cizince, který má území ČR povolen trvalý pobyt a (3) důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele s tímto cizincem. Soud má ve shodě se závěry shora citovaného rozsudku NSS ve věci sp. zn. 5 Azs 306/2017 za to, že správní orgány měly při posouzení splnění třetí podmínky (v nyní projednávané věci, stejně jako ve věci sp. zn. 5 Azs 306/2017, byly první dvě podmínky naplněny), tj. zda je důvodem žádosti společné soužití žadatelky s otcem žijícím na území ČR, soustředit svou pozornost na ověření, zda je tento důvod podání žádosti skutečným záměrem žadatelky či nikoli. Žadatel je totiž povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tento důvod tvrdí a v řízení není prokázán opak, resp. že důvodem je něco jiného, nemůže být jeho žádosti nevyhověno. Má-li však správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která žadatelem tvrzený důvod žádosti vyvrátí, případně bude zjištěn důvod jiný. Samotná skutečnost, že žadatel v době podání žádosti studuje mimo území ČR, není překážkou vylučující jeho budoucí soužití s rodičem na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

19. Soud akceptuje pochybnosti obou správních orgánů o skutečném záměru žalobkyně, je ale třeba, aby byly takové pochybnosti žadatelce sděleny, byla na ně upozorněna a bylo jí umožněno, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy vyvrátila a objasnila ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav, jak je požadován ust. § 3 téhož zákona.
20. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí z uvedeného důvodu podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm na žalované bude, aby žalobkyni o pochybnostech o pravdivosti jejího tvrzení a důvodu podání žádosti, tj. společném soužití na území ČR s otcem informovala a umožnila jí, aby svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnila skutkový stav a na základě zjištění o žádosti znovu rozhodla. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud ji proto přiznal právo na náhradu nákladů v řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 2 hlavní úkony po 3.100,- Kč (§ 11 odst. 1 písm. a), d) Vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH, jehož je zástupce žalobkyně plátcem, tedy celkem 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. března 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.